

De Zonekrant

**KERK
& leven**

Uittreksel artikels 2026 – week 32

OSSEL, SINT-JAN DE DOPER

SINT-JANSVIERING EN PROCESSIE OP 28 JUNI

© Foto's : Dirk Van Doorslaer

De afgelopen dagen werden wij geconfronteerd met een hittegolf en de nacht die de Sint-Jansviering voorafging was er nog een onweder met hevige rukwinden. De dag van de viering waren de weersomstandigheden plots ideaal; wellicht dat Sint-Jan de Doper ons goedgezind was !

Jaarlijks wordt op 24 juni de geboortedag van Johannes de Doper herdacht, volgens de traditie zes maanden vóór Kerstmis. De viering gebeurt dan op 24 juni of de eerstvolgende zondag volgend op de 24ste juni, hetgeen dit jaar dan op 28 juni plaatsvond. Aangezien deze feestelijke viering een zoneviering was, bracht dit aanwezigen mee van de verschillende geloofsgemeenschappen van de Pastorale Zone Samuel Wemmel.

Wij konden opnieuw rekenen op de aanwezigheid van het "koperensemble Music Time Peizegem".

De fanfare van Peizegem, gesticht in 1919, werkte steeds verder aan nieuwe trendzettende projecten hetgeen uiteindelijk in 2004 uitmondde tot het oprichten van

Music Time Peizegem, intussen gekend als een muzikale duizendpoot. Bijgevolg een grote eer om deze muzikanten te mogen begroeten.

Met twee trompetten, één hoorn, één trombone, één euphonium kon het publiek vijf verschillende nummers beluisteren.

In naam van pastoor Jean-Paul en de Osselse geloofsgemeenschap, verwelkomde Jean-Pierre iedereen en in het bijzonder burgemeester Maarten, schepenen Dirk alsook priester Jérémie én priester James die pastoor Jean-Paul hebben bijgestaan. Een dankwoordje aan alle vrijwilligers die deze viering en processie mogelijk hebben gemaakt, zoals het opstellen van de processiehemel door An en Dirk, de dragers: zoals het processiekruis, de vlaggen, het wierookvat, de processiehemel, de monstrans en de flambeeuwen, het verzorgen van de receptie en het nemen van de nodige foto's en de aanwezigheid van 7 vendeliërs met zwaaiende vlaggen en één tamboerijn. De "Tractorvrienden van Ossel" hebben hun eigen vlag die tijdens de viering van 26 november 2023 werd gewijd door pastoor Jean-Paul.

Deze tractor-paradevlag staat symbool in de lichtende feesttocht met tractoren tijdens de donkere dagen. Vandaar ook de aanwezigheid van een tractor tijdens deze processie, als verbondenheid met onze geloofsgemeenschap.

Het koor van Ossel, ondersteund door het koor van Relegem, met orgelist Adrien beperkte de gezangen tot de Kyrie, Gloria, acclamatie, voorbeden, het heilig tijdens pefatie en het lied van de vrede. De processie werd gevormd door het processiekrus gedragen door Filip, geflankeerd door twee kleine wimpels gedragen door Ellis en Nathaniël, de vlaggen door Godfried, Wout en Axel. Daarna volgde de tractor bestuurd door Philippe, de vendeliers en tamboerijn, het wierookvat gedragen door Julienne, de processiehemel gedragen door Sven, Jean-Claude, Dirk en Ronny. Onder de processiehemel priester Jérémie, drager van de monstrans.

De flambeeuwen werden gedragen door burgemeester Maarten, Jean-Pierre, Jozef, Sarah, Eric en Pierre. Het publiek volgde. Terug aan de kerk werd de processie afgesloten door pastoor Jean-Paul met een gebed. Ook de receptie was terug een schot in de roos; veel tevreden gezichten, deugddoende gesprekken en mede door een prachtig stralende zon werd dit opnieuw een onvergetelijke dag.

Niet te vergeten de genomen foto's en het in goede banen leiden van de processie door Dirk Van Doorslaer. Dank aan allen die aanwezig waren ... ook dit alles is verbondenheid !

*Jean-Pierre Stalmans
parochieploeg Sint-Jan de Doper Ossel*

WEMMEL, SINT-SERVAAS KOELTEPLEK

We lazen het nog op de dertiende zondag door het jaar : "Wie een van deze geringe mensen een beker koel water te drinken geeft, die zal zeker beloond worden" (Mattheüs 10, 42).

In het boek Jona laat God een "wonderboom opschieten, om Jona schaduw boven zijn hoofd te geven" (Jona 4, 6). En in psalm 121 lezen we : "De Heer is je wachter, de Heer is de schaduw aan je rechterhand : overdag kan de zon je niet steken, bij nacht de maan je niet schaden" (Psalm 121, 5-6). En in het boek Openbaring staat er : "...dan zal de zon hen niet meer steken, de hitte hen niet bevangen" (Openbaring 7, 16).

Tijdens de hittegolf stond ook de Sint-Servaaskerk open als koelteplek, net zoals de gemeentelijke bibliotheek en de foyer van campus W. Op vraag van de gemeente stelde de kerkfabriek hiervoor de kerk ter beschikking. Van dinsdag tot zaterdag was de kerk open van 13 tot 19 uur voor wie enige verkoeling zocht. Er was ook water voorzien. De gemeente zorgde zelf voor toezicht. Het was inderdaad een hele verademing als je van buiten het kerkgebouw binnenkwam.

Hoe het komt dat kerkgebouwen zo koel blijven, kan je lezen bij Otheo : "Waarom blijven kerken koel tijdens een hittegolf ?"

Constant

NIEUWS UIT VATIKAANSTAD

SAMPIETRINI

© Foto's en uittreksel filmpje: Wikimedia Commons

Nicola Zabaglia leefde op het einde van de 17de/begin van de 18de eeuw. Hij was een eenvoudige metselaar, in dienst van het Vaticaan. Maar al vlug viel hij op door zijn bouwkundig vernuft, en werd hij aangesteld tot werfleider. Zo kreeg hij de verantwoordelijkheid voor de onderhoudswerken aan de Sint-Pietersbasiliek. Daarvoor ontwierp hij machines, stellingen en steigers, voorzien van katrollen en takels.

Hij had zijn kantoor boven op de kerk, zodat hij kon toezien op de werkzaamheden. Zo was hij er in 1725 toevallig getuige van dat paus Benedictus VIII bijna met zijn koets verongelukte door de putten en bulten van het toenmalige Sint-Pietersplein.

Hij kwam op het idee om de losse keien en stenen te vervangen door vierkante basalten blokjes, die taps naar beneden toeliepen. Bij ons heet dit “keikopjes” of “kinderkopjes”.

In Rome werden ze al vlug omgedoopt tot “Sampietrini” (Sintepietertjes), omdat deze manier van bestraten voor het eerst werd toegepast op het Sint-Pietersplein. Nu zijn ontelbare straten en pleinen in Rome daarvan voorzien.

Er bestaat echter vandaag wel een trend om enkele drukke straten te voorzien van asfalt, omwille van het lawaai, de oneffenheden en de veiligheid. De Romeinen zelf sakkeren er veel op.

Voor het onderhoud van deze bestrating werd er zelfs een nieuw comité opgericht : “La Confrateria dei Sampietrini”. Een van hun taken was ook de fakkels te ontsteken bij religieuze feestdagen. Maar deze kasseistenen zijn, zeker bij regenweer, heel glad. Zo gebeurde het in 1938 dat een van de arbeiders een dodelijke val maakte toen zijn ladder uitgleed tijdens werkzaamheden. Daarop nam paus Pius XII het initiatief om het hele Sint-Pietersplein te voorzien van elektrische verlichting. Er bestaat een filmpje waarop je ziet welke halsbrekende toeren deze mensen moesten uithalen bij het plaatsen en aansteken van zo'n 900 fakkels en 5000 lantaarns. Maar het gaf wel een heel feeëriek effect.

Nicola Zabaglia heeft een straatnaam gekregen in het stadsdeel Monte Testaccio. En de steentjes hebben zelfs een eigen website : “Il Sampietrino Romano”.
Constant (gedeeltelijke bron : SPQR)

CURSIEF ROUTINE

Dinsdagnamiddag. De zon drukt loodzwaar op onze lichamen wanneer mijn vrouw en ik met trage stapjes terugkeren van ons welverdiend cafébezoek na de wekelijkse ergo-en kinébehandeling in de kliniek. Ter verduidelijking, het “welverdiend” slaat alleen op mijn vrouw vermits ikzelf vooralsnog gespaard ben gebleven van dergelijke behandelingen. Het leven is nu eenmaal een loterij zegt men dan. Dat was ten andere ook een alom gedeelde mening in het café toen het onderwerp van de bosbranden in Spanje er aan bod kwam alsook het gruwelijk levenseinde van een aantal van onze landgenoten aldaar als gevolg. Moet men daarom het reizen laten? In het café meende men van niet. Volgens een artikel in K&L van 15 juli jl; (p. 12, “5 redenen waarom reizen goed voor je is”) is deze mening gegrond, omdat mensen door het reizen vaak een gevoel van opwindning en verwondering ervaren. Meer zelfs, reizen geeft dat heerlijk gevoel even los te komen van de routine thuis. Ten overvloede: reizen leert ons ontsnappen aan voorspelbaarheid en leert ons anders naar mensen te kijken . Dat zijn ongetwijfeld mooie gedachten.

Van het café terug naar huis stappen kan je moeilijk reizen nomen. Wat niet wegneemt dat vanaf een bepaalde leeftijd zelfs dat enige inspanning vergt. We trachten angstvallig ons traject op het voetpad zo uit te kiezen dat we in de schaduw kunnen blijven. Jammer genoeg met wisselend resultaat. Net daar waar de zon het hardst toeslaat, kruisen we het pad van een oudere man die zijn rollator puffend met horten en stoten voortstuwt. De bediening van zijn mobiliteitshulpmiddel vereist al zijn concentratie. Wat hem evenwel niet belet de ogen naar ons te richten. We zeggen hem een vriendelijke goeiedag toe en dragen er zorg voor zijn moeizame voortang over het voetpad niet in de weg te staan. We krijgen evenwel geen goeiedag terug, doch – en dan nog met vervaarlijk luide stem- de uitroep “Parkinson”. We kijken naar elkaar en richten dan een vragende blik tot de man. Hij wijst naar de rollator en verduidelijkt uitdrukkelijk; “Dat ding hier heb ik te danken aan Parkinson”.

We leven in een wereld waar wordt voorgehouden dat voor alle situaties er een doorwrochte handleiding is bedacht door deskundigen die uit menslievendheid voortdurend bedenken hoe ermee om te gaan. Het gebeurt niettemin dat je desondanks niet goed weet wat je moet doen om goed te doen. Mijn vrouw kiest er dan voor om in de aanval te gaan. Kwestie van temperament. “Waarom draag je geen petje?” is haar reactie. “Bij dit warme weer is dat toch beter?” Haar logica is onverbiddelijk en komt binnen

bij de man. “Vergeten thuis” is zijn antwoord na enig denkwerk. Deze bekentenis brengt verrassend genoeg hem ertoe resoluut een dieper inzicht te geven in zijn levensgeschiedenis. “ Ben twee keer getrouwd geweest, maar heb mijn vrouwen moeten afgeven. Ik zag mijn vrouwen graag en heb geen klagen, maar op den duur is miserie toch moeilijk om dragen. Ik heb drie zonen en die doen het goed. Behalve de oudste, G(...), die een beetje ...hoe zou ik het zeggen...een beetje veel moeite heeft om zijn plan te trekken. Een mens ziet daar van af.”.

De kriskras opsomming van deze feiten brengt me aan het twijfelen. Is er hier een onderliggend mentaal falen dat zich manifesteert? Is het de warmte? Of gaat het om een soort noodoproep tot bemoedigende steun? Het is allemaal hoe dan ook zonder enige hapering aan ons toevertrouwd. “ En de andere twee zonen ?” vraagt mijn vrouw. Haar vraag is de logica zelf, maar de man schudt nukkig het hoofd. “Twee goede vrouwen, dat kan ik zweren, maar t’is allemaal voorbij. En zie mij hier. Parkinson. Parkinson”. Stilte. Geen andere zielen zijn in de straat te bespeuren. En de man vervolgt: “ Ben net terug van het ziekenhuis. Heb daar zes weken gelegen. Twee hartaanvallen. En ik slaap slecht.” Hij duwt zijn rollator heen en weer. Ik hoop vurig dat er geen valpartij van komt, des te meer omdat enige boosheid zich van zijn gemoed blijkt meester te maken. Nu weet ik nog minder wat te zeggen. Ik voel me eigenlijk door hem helemaal uit mijn routine gehaald.

Ik besluit traag verder te stappen, ...maar dat is zonder mijn vrouw gerekend. “Awel, ik vind dat ge er kwiek uitziet “ is haar commentaar. De man spert zijn ogen wijd open. “Parkinson, ge kunt niet weten wat dat is. “ “Maar ik trek mijn plan. En mijn zonen doen ook veel, daar niet van. Behalve de oudste, onze G (...). Pas op, hij woont ook alleen. Trekt zijn plan. En toch kan ik het niet meer aan, begrijpt ge. Vrouwen trekken daarmee hun plan. Ik kan dat niet. Maar ik klaag niet”.

De wilde aandrang om aan dit bizarre onderhoud-in de zengende hitte dan nog- definitief te ontsnappen wordt me heel acuut. Ik merk gedecideerd op dat het nu toch echt te warm is geworden en dus beter om de koelte thuis op te zoeken. Dat brengt de man hoegenaamd niet van zijn stuk. “ Ik ga een pint pakken. Dat pakken ze me niet meer af”. Hij grinnikt zelfvoldaan om zijn voortreffelijke woordkeuze. Het laatste woord is nochtans aan mijn vrouw. “Geniet er van, maar zet bij een volgende uitstap toch maar een pet op”.

De volgende dag rond acht uur s ’ochtends stappende naar de krantenwinkel zag ik de man terug, in het

midden van de straat verwickeld in een druk eenrichtingsgesprek met twee zwijgzame heren die hem vertwijfeld aankeken . “Ik ga niet klagen” klonk het weer geruststellend. “En ik slaap goed.” Ditmaal droeg de man een knalrode pet met gele randen. Ik onderdrukte welbewust de neiging hem geluk te wensen met het opvolgen van de wijze raad van mijn

vrouw. Ik overwoog immers dat zijn reactie best onvoorspelbaar kon zijn en zonder mijn vrouw ging ik dan niet mijn plan kunnen trekken. Overigens, wie weet haalde ik hem dan uit zijn routine. Wat niets afdoet aan het feit dat ik alvast anders naar hem keek dan toen ik hem voor het eerst zag.

Johan

WEMMEL, SINT-SERVAAS

JAARMARKT WEMMEL – 17 AUGUSTUS- ORGELMUZIEK

“EEN BEESTENBOEL”

Muziek van Walt Disney, Carl Zeller, S. de Yradier, F. Burgmüller, Camille Saint-Saëns, J. Tichon...

Sint-Servaaskerk, doorlopend open van 9 tot 12.30 uur
gratis toegang

Stilstaan bij het Evangelie: Homilie van de Zeventiende Zondag door het Jaar

EEN SCHAT, VERBORGEN IN EEN AKKER

In de eerste lezing van vandaag (1 Koningen 3, 5. 7-12) verschijnt de Heer in een droom aan de rijke koning Salomo, en vraagt hem : “*Vraag wat je wilt, Ik zal het je geven*” En Salomo antwoordt : “*Ik sta nu voor de taak uw uitverkoren volk te leiden, een volk zo talrijk dat het niet te tellen is. Schenk uw dienaar een opmerkelijke geest, zodat ik uw volk kan besturen en onderscheid kan maken tussen goed en kwaad.*” En omdat Salomo enkel vroeg om inzicht, “*om het vermogen te luisteren en te onderscheiden tussen recht en onrecht*”, voldoet God aan zijn verzoek, en schenkt hem een geest zo vol wijsheid en inzicht, zoals niemand ooit gehad heeft en niemand ooit hebben zal.

Dit verhaal uit de zesde eeuw voor Christus klinkt als een Oosters sprookje, maar ... hoe actueel is het niet, in deze tijd van social media, fake news, en gestoorde wereldleiders.

Facebook, instagram, twitter, linkedin, tiktok..., het zijn allemaal “social media”, die echt sociaal contact zo goed als uitroeien.

Fake news : wat kunnen we geloven en wat niet ? Soms weten we niet meer wat waar is, soms denken we te weten wat waar is, soms weten we zelfs niet meer of we wel weten wat waar is en wat niet...

En dan komt daarbij nog die artificiële intelligentie (eigenlijk een contradictio in terminis, want intelligentie is des mensen) : menselijke dingen vervangen door machines die even goed kunnen denken, studeren en handelen als mensen. Maar kunnen die ook evengoed gevoelens hebben, empathie koesteren, liefhebben, delen ...? Waar is het hart gebleven ?

Salomo kreeg van de Heer een geest vol wijsheid en inzicht, om een mens te zijn met aandacht voor de wezenlijke dingen, om een mens te zijn wiens eerste zorg het welzijn van de anderen is, wiens eerste zorg het is : te zorgen voor het koninkrijk der hemelen voor zijn volk, een rijk van liefde, vrede en vreugde.

In ons eigen leven zijn we dikwijls zo druk bezig met vanalles en nog wat aan de oppervlakte van het leven – en dat is ergens normaal-, dat we soms vergeten om iets dieper te kijken, in het hart. Want daar kunnen we, ineens, zonder dat we het ooit gemerkt hadden, het koninkrijk der Hemelen ontdekken, een schat, verborgen in de akker, in ons dagdagelijkse leven.

Evangelie (Mattheüs 13, 44-48)

Het is met het koninkrijk van de hemel als met een schat die verborgen lag in een akker. Iemand vond hem en verborg hem opnieuw, en in zijn vreugde verkocht hij alles wat hij had en kocht die akker.

Ook is het met het koninkrijk van de hemel als met een koopman die op zoek was naar mooie parels. Toen hij een uitzonderlijk waardevolle parel vond, verkocht hij alles wat hij had en kocht die parel.

De akker was voor de meeste mensen uit die tijd – en eveneens tot nog niet zo lang geleden ook voor heel veel mensen hier – de plaats van de dagdagelijkse bezigheden en beslommeringen. En het is daar dat de schat te vinden is, dikwijls onverwacht.

Het is zoals in het verhaal van de man die al lang op zoek is naar de verborgen schat van het geluk, maar hij vindt hem niet. Hij vraagt raad aan iedereen, maar niemand kan hem helpen. Tenslotte spreekt hij de priester aan (zo gaat dat). Het is een priester wiens deur altijd openstaat voor mensen met vragen en mensen in nood. Hij luistert dus aandachtig naar de man, en vertelt hem dan dat hij zelf ook ooit op het punt heeft gestaan om op zoek te gaan naar die verborgen schat. Hij dacht dat hij die zou vinden in een ver exotisch land, maar hij was niet vertrokken, want hij dacht aan de woorden van Jezus, die zei : “*Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn* (Lucas 12, 34).” En hij wist dat zijn hart niet in een ver exotisch land was, maar in zijn eigen land en in zijn eigen parochie.

De zoekende man had heel aandachtig geluisterd naar het verhaal van de priester. Hij dacht er lang over na, en toen ging hij naar huis, naar zijn vrouw en zijn kinderen. En opeens, voor het eerst in zijn leven, zag hij dat hij rijk was. Niet een beetje rijk, maar heel rijk. Hij zag het geluk en de vrolijkheid op het gezicht van zijn kinderen, las het meevoelen in de ogen van zijn vrouw, en voelde de band die hen allen met elkaar verbond. Nooit eerder had hij die band gevoeld, want hij was altijd onderweg geweest, op zoek naar de verborgen schat van het geluk. En daarom had hij nooit gezien dat die schat, zelfs niet zo diep verborgen, voor zijn ogen voor het grijpen lag. En samen leefden ze nog lang, rijk, en gelukkig.

Constant

Overledenen

HAMME, Sinte-Goedele

Maria Van Stichel, weduwe van Guillaume Goeman, geboren te Brussegem op 06/01/1939, overleden te Hamme op 27/06/2026.

WEMMEL, Sint-Servaas

Paula De Smedt, echtgenote van Hendrik Van Lautem, geboren te Wemmel op 10 april 1932 en overleden te Vilvoorde op 9 juni, wonende Torentjeslaan 18.

Philippe Meerschaert, echtgenoot van Natascha Van Steen, geboren te Sint-Agatha-Berchem op 19 maart 1959 en overleden op 22 juni, wonende Neerhoflaan 47.

Suzanne Van Campenhout, weduwe van Mathieu Vaesen, geboren te Wemmel op 3 juli 1942 en er overleden op 26 juni. Zij verbleef in WZC Hestia.

Josephus Thyssen, geboren te Wemmel op 7 november 1938 en er overleden op 27 juni, wonende Steenweg op Merchtem 121.

Eric Lens, weduwnaar van Neleke Gybels, geboren te Booischot op 11 augustus 1931 en overleden te Wemmel op 27 juni, wonende Markt 61 1B.

Dat Gods eeuwig licht hen mag verschijnen...

Vieringen van de komende zondagen

Achttiende zondag door het jaar

BRUSSEGEM

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 2 augustus

9.00u: Eucharistieviering

OSSEL, Sint-Jan de Doper

Zondag 2 augustus

Geen viering

RELEGEM, Sint-Jan de Doper

Zondag 2 augustus

10.30u: Eucharistieviering

Lector: Wilfrieda Liekens

Misdienaars: Lirane en Eurielle

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 1 augustus

Geen viering

Zondag 2 augustus

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 2 augustus

10.30u : Dienst Woord en Communie

Zeventiende zondag door het jaar

BRUSSEGEM, Sint-Annakapel

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 9 augustus

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan de Doper

Zondag 9 augustus

9.00u: Eucharistieviering

Lector: Francine Elpers

RELEGEM, Sint-Jan de Doper

Zondag 9 augustus

10.30: Dienst Woord en Communie

Lector: Sofie Vanden Broeck

Misdienaars: Seline en Jinte

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 8 augustus

17.30u: Eucharistieviering (N)

Zondag 9 augustus

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 9 augustus

10.30: Eucharistieviering